

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 18. De nomine, & definitione suspensionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT XVIII.

De nomine & definitione suspensionis.

S V M M A R I V M.

- 1 Modi varij quibus suspensio accipitur in iure.
- 2 Quomodo conueniant & differant excommunicatio suspensio, & interdictum.
- 3 Definitio suspensionis, prout est huius loci propria, & que colligantur ex eo quod sit censura Ecclesiastica.
- 4 Explicatio eius quod dicitur, eam esse Ecclesiasticam personam.
- 5 Imponitur tantum ob culpam propriam.

1. **N**on suspensio (quod relatum ad mores significat prohibitionem potestatis ab usu sui officij) variis modis in iure sumi obseruatur. Primo quidem, ut ex communi Doctorum sententia Nauar. habet in Enchir. cap. 27. nu. 15. latissimi, ut extendatur etiam ad officia non Ecclesiastica; quae illa sunt agendi causas in foro, promouendi ad Magistratum, vel Doctoratum, Notariatum, & similia; quae latitudo quanta sit, videri potest in glossa ad Clementinam Cupientes, verbo *Suspensi*, De poenis. Deinde sumi paulo angustius, ut ad sola quidem officia Ecclesiastica se extendat; sed complectitur eas etiam suspensiones ab usu Ecclesiastici officij, quae sine vilo peccato contrahuntur; quales sunt contractae ob senectutem lepra, debilitatem, aut aliam infirmitatem, prout loco citato Nauar. attingit, cap. Tua nos, cap. De Receptoribus, cap. finali, De Clerico aegrotante, & cap. i. cod. tit. in 6. Tertio adhuc magis anguste, ut extendat se ad solas suspensiones ab usu officij Ecclesiastici, quae contractae sunt ob culpam; ita tamen ut amplectatur tam eas quibus Ecclesiasticus suspenditur, quoad alios tantum, quam eas, quibus vel quoad se tantum, vel quoad se simul, & quoad alios. Quam varietatem suspensionum refert & confirmat glossa ad cap. fin. De cohabit. Cleric. & mulierum, verbo *Quoad seipsum*; ubi ait suspensum quoad alios tantum dici, verbi gratia, Clericum existentem in ciuitate interdicta propter aliquod peccatum ciuium. Ibi enim existens celebrare non potest; non quidem ratione sui, quia alibi potest; sed solum ratione talium ciuium, quibus interdictum est diuinis. Suspensionem vero quoad se tantum, & non quoad alios, dici omnem Ecclesiasticum existentem in peccato mortali, quia quamdiu ipsum non poenitet peccati, nullo modo celebrare potest quin peccet mortaliter; sed alij non prohibentur ipsum celebrantem audire, iuxta textum expressum in citato cap. finali. Quarto, angustius adhuc, ut excludat eas suspensiones quae tantum sunt quoad alios; complectitur vero omnes eas, quibus Ecclesiasticus ob culpam suam priuatur usu officiorum Ecclesiasticorum. Qua ratione nomen suspensionis extenditur ad excommunicationem & interdictum.

2. Vbi aduerte excommunicationem, suspensionem & interdictum posse versari in eadem re, sub diuersa tamen ratione; cum enim conueniant in hoc, quod sint censurae, id est, poenae quibus fideles ob aliquam culpam priuantur bonis Ecclesiae; haecque bona spectari possunt tum secundum se, & prout sunt absolute bona Ecclesiae; tum ut fideles in eis inter se communicant, tum demum, ut eorum exercitium, siue in conferendo, siue in recipiendo est Ecclesiasticum: in illis spectatis primo modo, versari potest interdictum; secundo vero modo excommunicatio; & tertio suspensio propria dicta. Quae adhuc sumitur tum generaliter, ut complectatur depositionem & degradationem (quam acceptione attingit D. Anton. 3. par. tit. 27. cap. 4. vers. *Videtur autem*) tum specialiter, ut eadem excludat. Haecque demum acceptio est huius loci propria.

3. Secundum quam suspensio definitur Ecclesiastica censura, qua personae Ecclesiasticae, ob suam culpam prohibetur usus sui officij, vel beneficij Ecclesiastici in totum, vel ex parte; in certum tempus, vel in perpetuum. In qua definitione prima particula, hoc est, Ecclesiastica censura, (quemadmodum in memorato num. 151. Nauar. interpretatur) significat suspensionem esse poenam quae inferri non potest nisi ab habente Ecclesiasticam iurisdictionem in foro exteriori. Vnde colligitur primo, quod si Episcopus suspensionis sententiam fe-

rat in Clericum non sibi subditum, eam nullo modo ligare. Secundo, si Confessarius in foro poenitentiali, Clerico confitenti prohibeat usum sui ordinis, talem suspensionem non esse istius rationis, nec censuram Ecclesiasticam; cum ex hypothesis, non inferatur ab habente iurisdictionem in foro exteriori. Atque adeo (ut expressit glossa ad cap. Is qui, De sentent. excommunic. in 6. verbo *In iure*) si ille contra Confessarij prohibitionem celebraret, etiam si grauer delinqueret, non incurreret in irregularitatem cum subiciuntur illi, qui exercent ordinis actum, a quo per censuram Ecclesiasticam suspensi sunt.

Secunda vero particula, qua prohibetur persona Ecclesiastica, ex eodem Nauar. excludit quascumque prohibitiones factas, siue personis non Ecclesiasticis, siue etiam Ecclesiasticis, sed non de iis quae ad eas spectant, prout Ecclesiasticae sunt: nam suspensio de qua agimus, tantum ab Ecclesiastico officio, vel beneficio, vel ab utroque simul: ut autem Ecclesiasticum officium, sic & Ecclesiasticum beneficium proprium est Ecclesiasticae personae, quatenus Ecclesiastica est. Videri potest Suarez tom. 5. in 3. partem D. Thomae, disput. 26. sect. 3. num. 9. 10. & 11.

Separat quoque censuram hanc ab excommunicatione & interdicto, quibus non modo Ecclesiastici, sed etiam laici affici possunt. Ideo autem in hac definitione ponitur potius nomen Ecclesiasticae personae, quam Clerici (prout notat Henriquez lib. 13. cap. 31. §. 2.) quod regularis quoque non Clericus, siue vir, siue foemina, huic censurae subiciatur, cum ab officio suo spiritali suspenditur. Imo, & ad laicum potest extendi per accidens; nempe quatenus contingit ipsum ex Ecclesiae priuilegio habere officium Ecclesiasticum; quale est nominandum ad beneficium, in eo, cui ab Ecclesia concessum est ius patronatus.

Tertia porro particula, ob suam culpam, excludit, ex eodem Nauar. prohibitiones quae sunt ob senectutem, vel infirmitatem, aliamve causam culpa vacantem; separatque hanc censuram ab irregularitate, quae impedit quidem in Clerico exercitium ordinis; non tamen sicut suspensio, prout ipsum est quoddam officium Ecclesiasticum; sed prout est quidam cultus diuinus; in quo prohibendo ratio habetur, non modo peccati; sed etiam indecentiae. Vnde fit, ut non semper ob culpam, sed interdum ob actionem etiam bonam subiciatur quis irregularitati; veluti Iudex qui ut iustitiam tueatur, nocentes afficit extremo supplicio. Reliqua demum pars indicat propriam rationem suspensionis per ea quibus priuatur; simulque varias eiusdem species insinuat; de quibus in cap. sequenti dicendo, tradentur sufficienter ea quae ad illius explicationem pertinent.

CAP. XIX.

De multiplici diuisione suspensionis.

S V M M A R I V M.

- 6 Magna ex parte suspensio eadem ratione diuiditur qua excommunicatio.
- 7 Diuisio in maiorem & minorem non habet in ea locum, sicut habet in excommunicatione.
- 8 Duas alias habet, quae non cadunt in excommunicationem.
- 9 Documentum de suspensione ab officio.
- 10 Difficultas de eadem; an si fiat simpliciter ab officio, censenda sit esse & a beneficio.
- 11 Quid videatur de ea tenendum.
- 12 Simpliciter suspensus ab officio, a quocumque officio Clericali intelligitur suspensus.
- 13 Suspensus tantum ab actibus ordinis; vel tantum ab actibus iurisdictionis.
- 14 Suspensus a diuinis, & suspensus ab ingressu Ecclesiae.
- 15 Suspensum ab ordine inferiori, suspensum a superiori, non contrahit quomodo debeat intelligi.
- 16 Suspensus (etiam simpliciter) ab usu ordinum, non impeditur Sacramenta sumere, nec pfallere in choro, nec conuocari.
- 17 Suspensus a Pontificalibus.
- 18 Suspensus a beneficio.
- 19 Quatenus is possit aliquid sibi ex fructibus beneficij accipere.